

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi A.K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
VI ACa 8/25,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 25 września 2025 r.,

1. odrzuca skargę

**2. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego
w Warszawie na rzecz skarżącej A.K. kwotę
200 (dwieście) złotych uiszczoną tytułem opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

Skargą z 30 czerwca 2025 r. (data nadania skargi na poczcie; data wpływu
do Sądu Najwyższego: 2 września 2025 r.) na naruszenie prawa strony
do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki A.K. (dalej: skarżąca) wniosła o:

1. stwierdzenie przez Sąd Apelacyjny w Warszawie, że w postępowaniu
o sygnaturze akt VI Aca 8/25 zachodzi przewlekłość postępowania przejawiająca
się:

- niewłaściwym zorganizowaniem rozprawy co doprowadziło do jej odroczenia na okres od dnia 20 lutego 2025 r. do dnia 07 kwietnia 2025 r. w celu przeprowadzenia czynności wysłuchania dzieci

- niesporządzenia uzasadnienia postanowienia z dnia 14 kwietnia 2025 r. w terminie dwóch tygodni, co doprowadziło do rażącej zwłoki w sporządzeniu uzasadnienia – w dacie sporządzenia skargi już ponad dwu i pół miesięcznej

2. zlecenie Sądowi podjęcie działań zmierzających do sporządzenia i doręczenia stronom uzasadnienia postanowienia z dnia 14 kwietnia 2025 r.;

3. zasądzenie na rzecz skarżącej sumy pieniężnej w kwocie 5000 zł od Skarbu Państwa, za rozpoznanie sprawy mającej dla niej istotne znaczenie z przewlekłością.

W uzasadnieniu skargi podniesiono m.in., że rozstrzygnięcie sądu nastąpiło dopiero w dniu 14 kwietnia 2025 r., z rażącym przekroczeniem 6-tygodniowego terminu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1725, dalej: ustawa o skardze na przewlekłość postępowania) – strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. Z przepisu tego *a contrario* wynika, że niedopuszczalne jest wniesienie

skargi na przewlekłość postępowania, które już się zakończyło. Postępowanie w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie pod sygn. akt VI Aca 8/25, którego dotyczy skarga na przewlekłość postępowania, zakończyło się prawomocnie wydaniem postanowienia z 14 kwietnia 2025 r., zaś skarga w niniejszej sprawie wpłynęła do Sądu Apelacyjnego w Warszawie 3 lipca 2025 r. (data prezentaty). Czyni to bezprzedmiotowym kwestionowanie długości postępowania.

2. Jak zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z 13 marca 2019 r., I NSP 51/18, skarga na przewlekłość postępowania ma przede wszystkim za zadanie eliminowanie i zapobieganie przewlekłości przez dyscyplinowanie sądu do podejmowania terminowych i właściwych czynności prowadzących do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Chodzi tu zatem o ocenę terminowości i prawidłowości czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie. Skarga na przewlekłość postępowania wniesiona już po jego prawomocnym zakończeniu nie może odnieść tego skutku (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 stycznia 2020 r., I NSP 171/19; 6 listopada 2019 r., I NSP 150/19 oraz uchwała Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13).

Innymi słowy, skarga musi być złożona w toku postępowania i nie może mieć za swój przedmiot oceny procesu uzasadniania rozstrzygnięcia, które w sprawie już zapadło. Strony dysponują zatem prawomocnym orzeczeniem sądu II instancji co do istoty i postępowanie jest zakończone.

3. Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 373 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, skargę odrzucił. Rozstrzygnięcie z pkt 2 wydano na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania.

[K.O.]

[a.]